

День здоров'я

— До побачення, — мовила Марина Петрівна. — Сподіваюся, ніхто не забуде, який завтра день?

— День бабака! — викрикнув із задньої парті Васильчиков.

Усі захихотіли. Нічого надзвичайно радісного в цьому не було, але страшна напруга, в якій діти перебували протягом тижня, шукала хоч якогось виходу. На Таньку-кульгу, наполовину загороджену куцем чайної троянди, напав сильний кашель.

— Бабаки — це не для нас, — спокійно сказав Льоха Миронов. — Бабаки — це дрібнувато.

Усі подивилися на нього.

— Маєш рацію, Олексію, — сказала Марина Петрівна й посміхнулася — не вимушеною учительською посмішкою, а по-родинному, тепло та трохи беззахисно. Упевненість Льоші викликала симпатію. Навіть вона, класна керівниця, вже літня жінка, відчувала поклик Солідарності.

— Нагадувати нічого не буду, — вела далі Марина Петрівна, — ви й самі все знаєте, а коли щось забудете, батьки нагадають. Отже, діти, до побачення.

— До побачення! — відповів клас.

Марійка закинула на плече важкий рюкзак і почеберяла до дверей. Повз неї, поспішаючи, прошкандибала Танька-кульга, спіткнулася та вчепилася за її рукав. Марійка, зиркнувши на неї з-під лоба, допомогла дівчині стати на рівні.

Танька ледь чутно перепросила, а позаду пролунав голос Марини Петрівни: «Таню, чи не затримаєшся на хвильку?» Кульга відчепилася від Марійки та, мало не плачучи, повернулася до вчительки.

Залишивши клас, Марійка за звичкою поглянула у вікно, яке виходило на шкільний двір. Там, на сходах біля входу, друга зміна чекала, коли їх впустять. Деякі десятикласники курили.

Легкою пружною ходою підійшов ватажок десятого «Б» Андрій Ольхін. Він щось коротко сказав і почав забирати у хлопців сигарети. Ті не опиралися. Марійка затрималася біля вікна, зацікавлено спостерігаючи за цією сценою. Якийсь білявий прищавий тип, схожий на вірус грипу, почав виступати, й Ольхін дав йому щигля — не сильно, виключно з повчальною метою. «Ватажок», — подумала Марійка.

У коридорі пролунав дзвінкий голос Васильчикова: «Гей, Льохо!» — «Га!» — озвався Миронов. «Ходи сюди, маю розмову».

Марійка роззирнулася. У коридорі залишалися тільки Васильчиков із Мироновим та вона. Дівчина подумала, що треба скоріше піти, але її не переслідували і взагалі не звертали на неї уваги.

— Ти... це... Льохо... — напружено мовив Васильчиков. — Як... завтра?

Миронов трохи подумав, втупившись у підлогу.

— По-чесному, — глухо сказав він нарешті. — Ти — так ти, я — так я. А ще... ну, це... Зла не тримати.

— Гаразд, — зголосився Васильчиков і зітхнув. — І це... дружба тобто. Ми з тобою... все одно... друганами будемо.

— Закон, — нагадав Миронов.

— Що Закон? Ну то й що? Хіба ми не люди?

— Авжеж, — сказав Миронов. — Ми — люди.

Васильчиков простягнув йому руку. Вони стояли нерухомо, мовчали та пильно дивились один одному в очі. У їхніх іще хлоп'ячих обличчях читалася майбутня суворість. Миронов, у свої чотирнадцять вже високий і жиливий, вважався визнаним лідером класу, але Васильчиков був легшим і спритнішим.

Крокуючи сходами вниз, Марійка думала: «Цікаво, хто стане ватажком — Льоха чи Ігор? І невже Танька теж поїде на День здоров'я? Вона ж бігти не зможе. Лише божеволітиме. А якщо її не пустять — ще більше казигиметься. Вона ж таки наша...» Марійка вже одяглася і було пішла, аж тут почула за спиною знайомий голос.

— Волкова!

Миронов говорив тихо й наче несміливо, що аж ніяк не пов'язувалося з його суворим обличчям. Марійка майже байдуже подивилася на нього в очікуванні, як розгортатимуться події.

— Ти... це... — Миронов запнувся. Раптом він простягнув руку й похапцем вихопив у неї рюкзак. — Я допоможу.

— Гаразд, — здивовано відповіла Марійка.

Виявилося, Миронов добре знає, де вона живе. Льоша поволі розмірено крокував поруч із дівчиною, поглядаючи в кінець вулиці. Марійка увесь час міркувала, що б такого дотепного сказати. Вона інстинктивно намагалася приладнатися до його ходи, але розмашисті кроки хлопця були заширокими, і вона відставала. Перехожі посміхалися, дивлячись на них, і тому Марійка почувалася трохи ніяково.

Вони йшли повз сяючі магазини й доглянуті сквери. Чиста, наче розчесана, трава рясніла квітами. Весняне сонце виблискувало на лискучих кахлях, якими були облицьовані нові висотки, їх дзеркальне скло світилося, наче сріблясті перли.

— Гарно,— сказав Миронов, і Марійка одразу погодилася. Він зиркнув на неї спідлоба і швидко відвів очі. Цей досить похмурий погляд нараз заспокоїв дівчину, і Марійка подумала, що сенс розмови не такий уже важливий. Вона пробелькотіла щось про домашнє завдання. Миронов відповідав коротко, але йти раптом стало легко, і за мить вона зрозуміла чому: Олексій сам підлаштувався до ритму її ходи.

Біля Марійчиного під'їзду, прямо на асфальті, сиділа Ліля Черкаська зі своєю компанією. Компанія була досить похмура й ніби потовчена, як то кажуть, запорошеними мішками, та Лілю вона влаштувала. Колись давно, ще в дитячому садку, Марійка з нею дружила та потім зрозуміла, що Ліля — птах не її польоту. Тому навіть не повернула голови в бік колишньої приятельки, лише голосно сказала Миронову: «Побачимося на Дні здоров'я!» — і дременула у під'їзд. Ліля стенула плечима й сьорбнула пива із пляшки. Очі в неї були осоловілими.

Миронов ще трохи постояв біля дверей, не звертаючи жодної уваги на припишклих підлітків. Марійка помахала йому рукою крізь скло і посміхнулася.

Коли дев'ятикласники вранці підійшли до школи, на них уже чекали шість автобусів із дзеркальними вікнами. Класні керівники прийшли ще раніше, і тепер, бліді та заспані, розпихали учнів по машинах. Углядивши Марійку, Миронов почав підстрибувати і показувати їй якісь знаки. При цьому його аж ніяк не лякала перспектива втратити свій чудовий імідж.

Танька-кульга таки з'явилася. У неї на шиї висів хутрянний мішечок. Марійка придивилася й зойкнула від заздрощів — це був «Опівнічний» амулет із магазину «Шлях до себе», що коштував